

นิทาน: “โป๊โป๊ลิงน้อยจอมขี้เกียจ”

ในป่ากว้างใหญ่ มีลิงน้อยชื่อ โป๊โป๊ เป็นลิงร่าเริง แต่มีนิสัยขี้เกียจและมักไม่ทำงานของตัวเอง วันหนึ่ง ครูป่าให้สัตว์ทุกตัวทำงานที่ได้รับมอบหมาย เช่น เก็บผลไม้ ทำความสะอาดรัง หรือวาดภาพป่าของเรา

เพื่อนสนิทของโป๊โป๊มีหลายตัว เช่น

กระต่ายตัวฉลาดชื่อ ฟองน้ำ

นกแก้วสีสวยชื่อ เปรี๊ยหวาน

เต่าตัวช้าแต่ใจดีชื่อ เตเต้

วันแรกโป๊โป๊ยังไม่ได้ทำงาน แต่เพื่อน ๆ เห็นว่าโป๊โป๊ไม่เก่งเรื่องทำงาน เพื่อนๆจึงช่วยทำให้

“โป๊โป๊ คราวนี้เราช่วยเธอเองนะ อย่าเพึ่งห่วง” ฟองน้ำพูด

โป๊โป๊หัวเราะแล้วพูดว่า

“ขอบคุณมาก! คราวหน้าฉันจะทำเอง...จริง ๆ นะ”

แต่วันต่อ ๆ มา สิ่งเดิมก็เกิดขึ้นอีก โป๊โป๊ยังไม่ทำงาน และ เพื่อนต้องช่วยทำให้ทุกครั้ง

วันหนึ่ง ครูถามงานที่ต้องส่ง

“ใครทำงานตัวเองครบทุกงานบ้าง?”

ฟองน้ำ, เปรี๊ยหวาน และเตเต้ ยกมือกันหมด แต่โป๊โป๊เงียบ

เพื่อน ๆ เริ่มเหนื่อยใจ “ทำไมโป๊โป๊ไม่พยายามเองเลยนะ เราช่วยแล้วก็หลายครั้งแล้ว” เตเต้พูด

“ใช่ เราไม่อยากช่วยอีกแล้ว” เปรี๊ยหวานพูดพร้อมบิ๊นหนีไป

โป๊โป๊เริ่มรู้สึกตัว แต่ยังหัวเราะและคิดว่า

“ไม่เป็นไร...เดี๋ยวเพื่อนก็ช่วยเหมือนเดิม”

แต่วันต่อมา เพื่อน ๆ ไม่ช่วยโป๊โป๊เลย โป๊โป๊ต้องทำงานเองทั้งหมด แต่เพราะไม่เคยทำงานมาก่อน จึงทำไม่เสร็จและส่งงานสาย

เพื่อน ๆ เริ่ม ไม่อยากเล่นกับโป๊โป๊ ฟองน้ำพูดตรง ๆ

“โป๊โป๊...เราช่วยเธอหลายครั้งแล้ว แต่เธอไม่พยายามเองเลย เราเหนื่อยแล้ว เราไม่อยากเล่นด้วย ถ้าเธอยังขี้เกียจแบบนี้” โป๊โป๊เศร้าและนั่งคิด

“ถ้าฉันไม่ทำงานเอง ฉันจะไม่มีเพื่อน ไม่มีใครอยากเล่นกับฉัน...ฉันต้องเปลี่ยนตัวเอง”

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา โปโป้เริ่มทำงานด้วยตัวเองทุกวัน ทำงานตรงเวลาและพยายามไม่พึ่งพาเพื่อน

เมื่อเพื่อนเห็นโปโป้ขยันและพยายามเอง พวกเขาเริ่มยิ้มและกลับมาเล่นด้วยกัน